

[Knud Jespersen.]

Hr. Jens Møller har ikke drømt om at skulle have indflydelse svarende til de socialdemokratiske vælgerforeninger. I dag har han meget mere at skulle have sagt. Og sådan kunne man fortsætte, for slet ikke at tale om hr. Poul Schlüter, som jo har slået sig vældigt op på, at han sammen med hr. Poulsaard kan være arbejdsmarkedsstrateg. Hvis det går helt galt for Berlingskekoncernen, så står de til rådighed med hjælp for den socialdemokratiske regering.

Der er også den mulighed at regere med skiftende flertal, for myten om, at det var nødvendigt med et massivt, fast flertal, er for længst sprængt i stykker. Forudsætningen herfor var, at man havde en økonomisk stabil politik, og det har man ikke. Der er mulighed for at regere med skiftende flertal ved at forelægge sine forslag i stedet for de tilbagevendende månedsskiftninger med hr. Jens Møller, hr. Poul Hartling og hr. Erhard Jakobsen, ved at føre forhandlingerne direkte og på demokratisk vis i folketinget.

Statsministeren har udtrykt, at der vil blive forhandlet i denne sommer med alle ikke vrangvillige partier, men ikke med kommunisterne, for vi var vrangvillige. Det afhænger i høj grad af, hvad der skal forhandles om. Hvis regeringen vil forsøge sig med reelle løsninger og byrderne ikke længere bæres ensidigt af lønmodtagerne, så kan man altid regne med os, og det ved man udmærket. Men hvis man vil fortsætte den skæve kurs, der fører fra sammenbrud til sammenbrud med stadig nye og tungere byrder på dem, der arbejder, så skal man ganske rigtigt ikke regne os til de villige. Så er vi langt fra villige.

Jeg spørger statsministeren: er det ikke nødvendigt at frigøre sig fra de borgerliges omklamring? Disse allierede kan socialdemokratiet på ingen måde føre arbejderpolitik eller en demokratisk antikrisepolitik sammen med. Det bliver nok også svært at få det passet ind i socialdemokratiets partikongres til september, men den tid, den sorg.

Det må vel også opfattes som det modsatte af en venlighed, når hr. Poul Hartling fortæller i venstres liberale debatorgan, at statsministeren ganske vist ikke har skiftet størrelse, han har nok den størrelse, han hele tiden har haft. Det er et par år siden, jeg sagde det fra denne talerstol, og så vidt jeg kan se, passer det stadig væk. Hr. Poul Hartling fortsætter: men han

har bevæget sig. Nu er statsministeren blevet acceptabel, og det vil sige, at hr. Poul Hartling har givet statsministeren og regeringen karakter, nu kan de godt bruges.

Hvis vi betragter de andre samarbejdspartnere, som socialdemokratiet har valgt sig – eller som man er blevet tvunget til at vælge, det kan man selv om – så vil enhver se, at man må vælge mellem disse allierede og gennemførelse af socialdemokratiets reformpolitik, ØD og andre krav i dette partis program, og hr. Jens Møller og hr. Erhard Jakobsen. Det var bl. a. de to partier, der var med til at myrde EFG-lovgivningen, og som krampagtigt fastholder styrkemålet i forsvarsforliget, uanset at hele verden taler om nødvendigheden af en nytænkning, en nyvurdering og en sænkning af oprustningerne. For begge partier gælder, at de er rede til at bruge den sidste krone af befolkningens penge på at købe mere ødelæggende og mere farligt militærmateriel.

Hr. Jens Møller har jo på landsmødet demonstreret, at han endda overgår den glade kriger fra Gladsaxe i sin kampagne mod de venstreorienterede. Under deres landsmøde – det fortælles ganske vist i det kristelige folkepartis organ – har han set russere bevæge sig ved Kolding Å. Han har forklaret, at det var nødvendigt, at man nu forberedte sig på illegaliteten, for ellers ville kommunister og andre venstreorienterede, som var godt organiserede, komme og tage det hele.

Det er klart, hr. Jens Møller må have set noget, vi andre ikke kan få øje på, og derfor burde han også fortælle folketinget, hvad det var for nogle russere. Jeg har opdaget, at efterretningsvæsenet i Danmark ser russiske u-både lige fra Blegdamssøen til Østersøen, men ingen har endnu set dem i Kolding Å, hvis man ser bort fra hr. Jens Møller og fru Inge Krogh. Fra sumpene ved Kolding Å har man altså erklæret krig mod alle de progressive. Nu skulle der ske noget, for russerne var farlige. Det er muligt, at det skyldes en intern kampagne med den glade kriger, at man har taget disse problemer op, men det har i alt fald ikke rigtig noget med sagen at gøre.

Jeg skal ikke blande mig i de interne forhold mellem de allierede og regeringen, men jeg synes, at meget kan man kritisere statsministeren for, men at kristeligt folkeparti kritiserer ham, fordi han bander og siger, at det går ad helvede til, når det går ad helvede til, synes jeg er helt urimeligt. Det er en urimelig-